

ผู้นำในมุมมองของอิมาม - 6 /Feb/ 2010

ผู้นำในมุมมองของอิมามโคมัยนี

เงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้ปกครองรัฐอิสลามนั้น จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับวิธีการทางธรรมชาติของระบอบการปกครองรัฐอิสลาม ซึ่งนอกจากเงื่อนไขโดยรวมแล้ว อันได้แก่ สติปัญญาและการบริหารจัดการแล้ว ยังมีอีกสองเงื่อนไขพื้นฐานที่สำคัญ คือ: 1 – มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย 2 – ความยุติธรรม

เลิกเช่นหลักจากยุคสมัยของท่านศาสดา (ซล) ซึ่งเกิดความขัดแย้งขึ้นมา กรณีของผู้ที่จะขึ้นมาปกครองรัฐ แต่ทว่าผู้ที่จะต้องขึ้นครองรัฐนั้นจำเป็นต้องเป็นบุคคลที่ประเสริฐที่สุด และในเรื่องนี้ในหมู่พี่น้องมุสลิมก็ไม่มี ความขัดแย้งใดๆ จะมีก็เพียงสองประเด็นหลักที่สำคัญเท่านั้น คือ 1 - อันเพราะว่า รัฐอิสลามเป็นรัฐแห่งกฎหมาย ดังนั้น ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเชี่ยวชาญและสันทัดในด้านกฎหมาย เหมือนที่ปรากฏในตัวบโตะดิษ. ทั้งนี้ทั้งนั้น การทำความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว มิใช่เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองรัฐเท่านั้น แต่ทว่าทุกคน ทุกชนชั้นและทุกสาขาอาชีพ ก็จำเป็นต้องเรียนรู้ในศาสตร์เหล่านี้. แต่สำหรับผู้ปกครองรัฐแล้วนั้น จะต้องมีความรู้เชี่ยวชาญและสันทัดในศาสตร์อันนี้เป็นพิเศษกว่าบุคคลอื่นใด. บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์(อ) ก็ได้ใช้หลักการเช่นนี้ในการพิสูจน์ถึงการเป็นผู้นำ(อิมาม)ของตน ซึ่งอิมาม(ผู้นำ)จะต้องมีความประเสริฐกว่าบุคคลอื่นๆทั้งหมดในทุกๆเรื่อง. และสิ่งนี้ก็เป็นอย่างรูปแบบหนึ่งที่อุลามาอ์ และนักปราชญ์ของชีอะห์ นำมาใช้ในการโต้แย้งกับกลุ่มอื่น ว่า เมื่อได้ถามปัญหาของคอลลีฟะห์(ผู้นำ)แล้ว หากไม่สามารถให้คำตอบที่ถูกต้องได้ไซ้ ก็ไม่คู่ควรที่จะเป็นผู้นำและผู้ปกครอง , และสำหรับบุคคลที่ปฏิบัติบทบัญญัติของอิสลามที่ตรงกันข้าม แล้ว เขาก็ยังไม่เหมาะสมและคู่ควรในการเป็นอิมาม (ผู้นำ).....

ในมุมมองของอิสลาม ถือว่าผู้เชี่ยวชาญ ผู้สันทัดด้านกฎหมาย และความยุติธรรมนั้นเป็นเงื่อนไขและพื้นฐานหลักที่สำคัญ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้น ไม่มีความจำเป็นและเกี่ยวข้องใดๆโดยตรงในเรื่องนี้. อาทิเช่น ความรู้ในเรื่องการสร้างมะลาอิกะห์, ความรู้ในเรื่องชาตของอัลลอฮ์(ซบ)ว่าพระองค์ทรงมีคุณลักษณะประการใด ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงอันใดต่อประเด็นของอิมามัต ระบอบผู้นำ เหมือนกับบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในศาสตร์ว่าด้วยธรรมชาติสิ่งแวดลอม ที่สามารถค้นคว้าและค้นพบสิ่งใหม่ๆในด้านธรรมชาติ หรือ มีความสามารถและเก่งกาจด้านดนตรี ก็ยังไม่มีความเหมาะสมและคู่ควรในการดำรงตำแหน่งผู้นำ (คิลาฟัต) และหาใช่เป็นคำกล่าวอ้างในความชอบธรรมที่มีเหนือกว่าบรรดาผู้รู้ในด้านกฎหมายอิสลามและผู้ทรงยุติธรรม ในการขึ้นมาเป็นผู้นำรัฐ.

สิ่งที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์โดยตรงกับคิลาฟัต (ระบอบผู้นำ) ซึ่งมีการกล่าวขานทั้งในยุคสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล) และยุคสมัยของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ) และเป็นที่ยอมรับในหมู่พี่น้องมุสลิมนั้น คือ ประการแรก ผู้นำและผู้ปกครองรัฐ จะต้องรู้ในหลักการและบทบัญญัติของอิสลาม กล่าวคือ เป็นนักกฎหมาย และประการที่สอง มีความยุติธรรม และเพียบพร้อมด้วยคุณลักษณะแห่งความสมบูรณ์ทั้งหลักศรัทธาและหลักจริยธรรม ซึ่งหลักสติปัญญาที่ยอมรับในสิ่งนี้ เพราะรัฐบาหลีอิสลามเป็นรัฐแห่งกฎหมาย หาใช่เป็นรัฐแห่งส่วนบุคคลหรือรัฐแห่งเผด็จการ (ของบุคคลหนึ่งที่มีอำนาจเหนือประชาชนทั้งมวล) . หากผู้ปกครองรัฐไม่เข้าใจและไม่รู้กฎหมาย ก็ไม่คู่ควรที่จะเป็นผู้ปกครอง เพราะหากมีการปฏิบัติตาม รัฐก็ต้องล่มสลาย และหากไม่ปฏิบัติตาม ก็ไม่สามารถที่จะปกครองและบริหารด้วยกฎหมายอิสลาม. และสิ่งนี้เป็นเรื่องเอกฉันท์ที่สุด ดังวณะ ที่ว่า “ อัลฟุกฮาอู ฮุกกามู อะลล์สลากียัน” หากกษัตริย์ ถือว่าตนปฏิบัติตามอิสลาม ก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามบรรดาฟุกฮาอู(นักนิติศาสตร์) และจะต้องมีการถามปัญหาต่างๆจากฟุกฮาอูแล้วนำมาใช้ในการบริหาร ซึ่งในความเป็นจริงนั้น ผู้ปกครองที่แท้จริงก็คือบรรดาฟุกฮาอูเหล่านี้แหละ.

ดังนั้นตำแหน่งในการบริหารที่แท้จริงจะต้องตกอยู่ในมือของบรรดาฟุกฮาอูเท่านั้น หาใช่บุคคลที่มีความโง่เขลาในด้านกฎหมาย ที่ถูกแถมบังคับให้ปฏิบัติตามฟุกฮาอู. 2 ผู้ปกครองจำเป็นต้องมีความเพียบพร้อมสมบูรณ์ไปด้วยหลักความศรัทธา หลักคุณธรรมและหลักจริยธรรม อีกทั้งทรงยุติธรรมและ ห่างไกลจากความผิดบาป. ผู้ที่ต้องการบังคับใช้กฎหมาย กล่าวคือ การนำกฎหมายอิสลามมาใช้, ถือกองคลัง(เบียดุลมาล) และใช้จัดสรรงบประมาณในการบริหารประเทศชาติ ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์(ซบ) ก็ทรงอนุมัติสิทธิต่างเหล่านี้ให้เขามีอำนาจในการบริหารจัดการ นั้น ก็จะต้องเป็นผู้ที่ห่างไกลจากการทำบาปอย่างสิ้นเชิง จึง “ อธรรมูบรรดาฟ่งแก์กันจะไม้นันญญาของซัส” ว่าความว่า **لَا يَنْأَلُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ** อัลลอฮ์(ซบ)จะไม่ให้สิทธิในลักษณะเช่นนี้แก่ผู้ธรรมอย่างเด็ดขาด . หากผู้ปกครองไม่ทรงยุติธรรม การเลือกปฏิบัติในเรื่องสิทธิของมุสลิม การเก็บภาษี การใช้จ่ายงบประมาณ และการบังคับใช้กฎหมายนั้นจะไม่มีวันได้เห็นความยุติธรรม

เมเกิดขึ้นมาอย่างแน่นอน.และอาจเป็นไปได้ที่จะใช้อำนาจในการแต่งตั้งวงค์ศาลนาฎาติ ขึ้นมาดำรงตำแหน่งต่างๆในสังคม และลดเงินกองคลังเพื่อใช้จ่ายในเรื่องส่วนตัวและความสะดวกสบายรื่นเริงให้กับตน.

- การเป็นมรฎูอิลฎูต หาใช่เป็นเงินไข่มุ่

ตั้งแต่แรก ตัวผมมีความเชื่อและยืนยันว่า การเป็นมรฎูอิลฎูต หาใช่เป็นเงินไข่มุ่

เพียงแค่ว่าสภาอุลามาสูงสุดให้การรับรองและยืนยันในการเป็นมฎูตะฮิดที่ทรงคุณธรรมก็ถือว่าเป็นการเพียงพอแล้ว, อีกทั้งเมื่อประชาชนได้ลงคะแนนเลือกสมาชิกสภาผู้่นำ เพื่อทำการจัดหาและเลือกสรร มฎูตะฮิดที่ทรงคุณธรรมขึ้นมาปกครองรัฐ และเมื่อพวกเขาได้เลือกบุคคลหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ในการกำหนด สรรหาและแต่งตั้งผู้่นำ ก็ถือว่าผู้่นำเป็นที่ยอมรับของประชาชน . ซึ่งกรณีเช่นนี้ ถือว่าเขาคือผู้่นำของประเทศและทุกคนจำต้องเชื่อ ฟังคำบัญชาสั่งของเขา.

- ผู้่นำแห่งศาลสถิตยฎูติธรรม

ในยุคต้นของอิสลาม มีสองสมัยด้วยกัน ที่เกิดรัฐบาลอิสลามอันแท้จริงและอย่างเป็นทางการ คือยุคสมัยของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล) และยุคสมัยของท่านอิมามอะลี(อ)อันมีเมืองกูพะที่เป็ศูนย์กลางการปกครอง

ซึ่งทั้งสองยุคสมัยนั้นเป็นบ่อเกิดแห่งศักดิ์ศรีอันทรงค่าด้านจริยธรรมและคุณธรรม, กล่าวคือ เป็นรัฐบาลที่ทรงยฎูติธรรมที่สุด และไม่มีการฝาดินกฎหมายแต่อย่างใดเลย. รัฐบาลในช่วงสองยุคสมัยดังกล่าวเป็นรัฐแห่งกฎหมาย และบางที่สามารถกล่าวได้ว่า นอกจากนั้นแล้วจะไม่มรัฐบาลใดที่เป็นรัฐแห่งกฎหมายได้อย่างสมบูรณ์เช่นนี้อีก(เว้นแต่รัฐบาลของท่านอิมามอะฮ์ดี)

เป็นรัฐที่มีผู้ปกครอง “ไม่ว่าเราจะขานเรียกว่า กษัตริย์ หรือประธานาธิบดี” ที่ทรงยฎูติธรรมที่สุด

และจะบังคับใช้กฎโดยไม่เลือกปฏิบัติว่าจะเป็ชนชั้นใดก็ตาม ก็จะได้รับสิทธิเสมอภาคเท่าเทียมกัน ,

ซึ่งนี่คือความหมายในยุคต้นของอิสลาม แม้กระทั่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับท่านอิมามอะลี(อ)

ในยุคสมัยที่ท่านเป็นผู้ปกครองรัฐ อันมีอำนาจเหนือแผ่นดินอิญาซ อียิปต์ และอิหร่าน และดินแดนอื่นๆ

ซึ่งท่านจะเป็นผู้กำหนดตัวแทนต่างๆ, โดยในเหตุการณ์หนึ่งที่มีการกล่าวอ้างว่า

เกิดการพิพาทระหว่างท่านอิมามอะลี(อ)กับชายคนหนึ่งชาวเยเมน

ซึ่งเป็นผลเมืองที่อาศัยอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของท่านอิมามอะลี(อ) และผู้พิพากษา ได้เรียกตัวท่านอิมาม(อ)

และเมื่อท่านอิมามได้เข้ามาหา แล้ว ผู้พิพากษาก็แสดงความเคารพและให้เกียรติท่านอิมาม(อ) ซึ่งท่านอิมาม(อ)กล่าวเอ่ยว่า

อย่าได้ให้การเคารพผู้ใดในการตัดสินความ, จงปฏิบัติให้เท่าเทียมกันระหว่างฉันกับเขา

จากนั้นผู้พิพากษาก็ได้ตัดสินคดีความว่าท่านมีความผิด ซึ่งท่านเองก็ยอมรับในการตัดสิน .

และนี่คือรัฐที่บังคับใช้กฎแห่งความเสมอภาคที่ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน

อันเพราะเมื่อกฎหมายอิสลามเป็นกฎหมายแห่งพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ทุกคนก็ต้องยอมสยบ ณ. เบื้องหน้าพระองค์

ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้พิพากษา หรือจำเลย จะเป็นศาสดา

อิมาม หรือประชาชนธรรมดาก็ตามที .

- ผู้่นำในท่ามกลางประชาชน

ผู้ปกครองอิสลาม หาใช่เหมือนกับผู้ปกครองอื่นๆเช่นกษัตริย์ หรือประธานาธิบดี แต่ทว่าเป็นผู้ปกครองที่อยู่ในท่ามกลางประชาชน อยู่ในมัสยิดเล็กๆแห่งเมืองมะดีนะห์ และจะคอยรับฟังคำอุทธรณ์และการร้องเรียนต่างๆของประชากร

และสำหรับผู้บุคคลที่มีอำนาจบริหารอยู่ในมือ ก็จะเสมอเหมือนกับประชาชนในทุกชนชั้นที่รวมตัวกันในมัสยิด

และการรวมตัวของพวกเขาจะอยู่ในรูปลักษณะ ที่ว่า หากมีคนต่างถิ่นเข้ามาเยือน จะไม่รู้ว่าเป็นใครคือผู้ปกครองรัฐ

ใครคือผู้มีตำแหน่งอันมีเกียรตินี้ เพราะเขาจะอยู่ในท่ามกลางประชาชนเยี่ยงประชาชนธรรมดาคนหนึ่ง เสื้อผ้าที่สวมใส่

ก็จะเป็นชุดเสื้อผ้าที่ประชาชนสวมใส่กัน การพบปะพูดคุยสนทนา ก็เหมือนกับประชาชนทั่วไป,

และในการบังคับใช้กฎแห่งความยฎูติธรรม เมื่อมีประชาชนที่มีฐานะต่ำสุดในสังคม มีข้อพิพาทขึ้นกับปกครองรัฐ ณ. เบื้องหน้าศาล

เขาก็จะมาตามคำสั่งของศาลเพื่อรับการตัดสินความ.

- วิลาเยตุลฟากีห้คือการปฏิเสธอำนาจเผด็จการ

ในอิสลามมีกฎหมายเป็นอำนาจสูงที่สุด ซึ่งท่านศาสดา(ซล)เอง ก็ต้องปฏิบัติตามกฎอันนี้ คือกฎแห่งพระผู้เป็นเจ้า

ซึ่งไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนได้ อัลลอฮ์(ซบ) ทรงตรัสว่า “และหากเขา (มุฮัมมัด) เสกสรรกล่าวคำเท็จบางคำแก่เราแล้ว

เราก็จะจับเขาด้วยความมั่นคง แล้วเราก็จะตัดเส้นชีวิตให้ขาดไปจากเขา”

กล่าวคือ หากเจ้ากล่าวในสิ่งหนึ่งซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ข้ากล่าว แน่หนอนยิ่งข้าจะลงโทษเจ้า. หากท่านศาสดาเป็นคนจอมเผด็จการ

และบุคคลทั่วไปเกรงกลัวว่าเมื่ออำนาจได้ตกอยู่ในมือของท่านแล้ว ท่านจะกลายเป็นคนเผด็จการ , หากท่านเป็นจอมเผด็จการ

ท่านจะเป็นฟุกาฮาอ์ได้กระนั้นหรือ เพราะฟากีห้จะไม่มีอำนาจเผด็จการ ฟากีห้ตามแบบอย่างนั้นจะต้องเป็นผู้ทรงคุณธรรม และยฎูติธรรม

และหาใช่ความยฎูติธรรมด้านสังคมเท่านั้น แต่หมายถึงความยฎูติธรรม ที่ไม่สามารถกล่าวเท็จได้แม้แต่คำเดียว

มีฉะนั้นจะทำให้เขาขาดความยุติธรรมในทันที, การมองย้งนามะห์รออม ก็จะทำให้เขาขาดความยุติธรรมในทันที, ซึ่งมนุษย์เยี่ยงนี้หรือที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ได้.

- อำนาจหน้าที่ของผู้นำในการปกครองรัฐ

หากปรากฏพบสองคุณลักษณะดังนี้ในตัวบุคคลหนึ่งบุคคลใด คือ การลุกขึ้นต่อสู้และการจัดตั้งรัฐ แล้ว

เขาผู้นั้นก็จะมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารรัฐอย่างเบ็ดเสร็จ เหมือนกับอำนาจของท่านศาสดา(ซล)

ซึ่งเป็นหน้าที่ของประชาชนทั้งหมดที่จะต้องอิฎออัตเชื่อฟังเขา, และการคาดคิดว่าอำนาจหน้าที่และสิทธิของท่านศาสดา(ซล)

มีมากเหนืออำนาจหน้าที่และสิทธิของท่านอิมามอะลี(อ), หรือ

ท่านอิมามอะลี(อ)มีอำนาจหน้าที่และสิทธิมากเหนืออำนาจของบรรดาฟากีห์แล้ว ถือว่าเป็นความคิดที่เป็นโมฆะและผิดอย่างมหันต์.

แต่ที่ว่าไม่อาจปฏิเสธในความประเสริฐของท่านศาสดาที่มีเหนือทุกสรรพสิ่งได้ และรองลงมาจากท่านก็ คือท่านอิมามอะลี(อ)

ดังนั้นความประเสริฐด้านจิตวิญญาณ ไม่อาจมีผลใดๆต่ออำนาจหน้าที่และสิทธิในการปกครอง,

ซึ่งอำนาจหน้าที่และวิลายัตที่ท่านศาสดา(ซล) และบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์พึงมี อันได้แก่การรวบรวมพลพรรค และกองกำลังทหาร,

กำหนดแต่งตั้งผู้พิพากษาและผู้ว่าการแคว้น, เก็บภาษีอากรและบริหารจัดการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

และอำนาจหน้าที่และสิทธิอันนี้ก็จะคงมีอยู่ในรัฐบาลยุคปัจจุบัน เพียงแค่ไม่ได้กำหนดตัวบุคคลเป็นการเฉพาะเท่านั้นเอง

แต่ก็ได้กำหนดบริบทด้วย “ออลิมผู้ทรงคุณธรรม” เป็นที่ตั้ง, เมื่อมีการกล่าวว่า วิลายัตหรืออำนาจหน้าที่

ที่ท่านศาสดาและอิมาม(อ)พึงมี ซึ่งหลังจากยุคสมัยแห่งการเร้นกายของท่านอิมามมะฮ์ดี(อ) บรรดาฟุกาฮาอ์ที่ทรงคุณธรรมและยุติธรรม

ก็จะพึงมีเช่นกัน, ซึ่งสิ่งนี้ทุกคนล้วนแล้วอย่าได้คาดคิดว่ารูนันดรของบรรดาฟุกาฮาอ์ มีรูนันดรเหมือนกับท่านศาสดาและบรรดา

อิมามอะฮ์ลุลบัยต(อ) เพราะในที่นี้ไม่ได้พูดคุยในประเด็นของรูนันดร แต่ว่าเป็นการพูดคุยในประเด็นของ

อำนาจหน้าที่และสิทธิเท่านั้น.

วิลายัตคืออำนาจรัฐ การบริหารประเทศชาติและการบังคับใช้กฎหมายแห่งบทบัญญัติอิสลาม ซึ่งถือว่าเป็นภาระหน้าที่อันหนักอึ้ง

และสำคัญอย่างยิ่ง, และทำให้ว่าเป็นการผลักดันและสร้างตำแหน่งหรือรูนันดรแก่สามัญชนธรรมดา

และทำให้เขากลายเป็นคนพิเศษเหนือคนธรรมดาทั่วไป, หรือสามารถกล่าวได้ในอีกความหมายหนึ่งว่า วิลายัต (อำนาจ)

ที่เรากำลังถกอยู่ในขณะนี้ คืออำนาจแห่งการปกครองและบังคับใช้กฎหมายแห่งอิสลามอันเป็นหน้าที่ที่หนักอึ้งเป็นอย่างมาก.

และหนึ่งในภาระหน้าที่ของผู้มีอำนาจปกครองรัฐ คือการบังคับใช้กฎหมายอิสลาม.

การบังคับใช้อำนาจกฎหมายอิสลามในยุคสมัยของท่านศาสดา(ซล) บรรดาอิมามและ ฟากีห์ มีความแตกต่างกันกระนั้นหรือ??

เพราะฟากีห์มีรูนันดรที่ต่ำกว่า จึงมีอำนาจน้อยกว่ากระนั้นหรือ? การลงโทษผู้ทำประเวณีซึ่งต้องถูกเขียนโบย 100 ครั้งนั้น

ในยุคสมัยของท่านศาสดาจะลงโทษเขียน โบย 150 ครั้ง ยุคสมัยของท่านอิมามอะลี(อ) จะโบย 100 ครั้ง และยุคสมัยฟากีห์ 50 ครั้ง

กระนั้นหรือ?? หรือว่าผู้ปกครองที่มีอำนาจตุลาการนั้นจะต้องลงโทษตามกฎหมายของพระองค์, ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นท่านศาสดา

ท่านอิมามอะลี(อ) ตัวแทนของท่านอิมามในเมืองกุฟะห์ บัศรอฮ์ หรือเป็นฟากีห์ประจำยุคสมัยก็ตาม.

อีกหนึ่งภาระหน้าที่ ของท่านศาสดาและอิมามอะลี(อ) คือ เก็บภาษีรายได้ คุมส์ และชะกาต, แล้วในยุคสมัยท่านศาสดา

ท่านจะเก็บชะกาต เป็นจำนวนเท่าไรหรือ?? ณ. สถานที่แห่งหนึ่งท่านจะเก็บจำนวนสิบเอ็ด دينار และอีกที่หนึ่งท่านจะเก็บยี่สิบ دينار

กระนั้นหรือ? และเมื่อท่านอิมามอะลี(อ)เป็นคอลีฟะห์ ท่านจะเก็บชะกาตแบบไหน?? แล้วฟากีห์ผู้มีอำนาจ จะเก็บชะกาตเช่นไร??

ในประเด็นนี้อำนาจและสิทธิของท่านศาสดา กับ อิมามอะลี(อ)และฟุกาฮาอ์มีความแตกต่างกันหรือไม่? อัลลอฮ์

(ซบ)ทรงกำหนดให้ท่านศาสดาเป็น “วะลี” ผู้มีอำนาจสูงสุดเหนือมวลมุสลิม トラบเท่าที่ท่านยังคงอยู่ แม้แต่ท่านอิมามอะลี(อ)เอง

ก็มีอำนาจวิลายัตอันนี้ ดังนั้นท่านอิมามอะลี(อ)และบรรดาอิมาม(อ)หลังจากท่านก็ทรงมีอำนาจวิลายัตเหล่านี้เหนือพี่น้องมุสลิมทุกคน

กล่าวคือ การบัญญัติสั่งในการปกครองรัฐของเขาเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม และก็มีอำนาจในคำสั่งแต่งตั้งและปลดตัวแทนได้. เหมือน

ดังที่ท่านศาสดา(ซล)มีภาระหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายและจัดตั้งกองทัพอิสลาม และพระองค์อัลลอฮ์(ซบ)ก็เป็นผู้กำหนดให้ท่าน

เป็นนายและผู้ปกครองเหนือพี่น้องมุสลิมทุกคนและทุกคนวาญิบที่จะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม และฟุกาฮาอ์

ก็เช่นกันจะต้องเป็นนายและผู้ปกครองและบังคับใช้กฎหมายและให้ระบอบอิสลามสามารถยืนหยัดได้อย่างมั่นคงสืบไป.

- การปกครองเป็นบทบัญญัติและหลักพื้นฐานเบื้องต้นของอิสลาม

หากอำนาจหน้าที่ของรัฐ มีเฉพาะในกรอบของบทบัญญัติข้อปลีกย่อยของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า

รัฐบาลแห่งพระผู้เป็นเจ้าและอำนาจวิลายัตมุฎลัก(เบ็ดเสร็จ)ที่ถูกมอบให้กับท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล) นั้น จะกลายเป็นปรากฏการณ์

ที่ไร้ความหมายและไร้สาระอย่างสิ้นเชิง.

เพราะการปกครองเป็นหนึ่งในสาขากิ่งก้านของอำนาจวิลายัตมุฎลักของท่านศาสดามุฮัมมัด(ซล)

และเป็นหนึ่งในบทบัญญัติ(อะห์กาม)เบื้องต้นของอิสลาม สิ่งมีมาก่อนคำสั่งใดๆในด้านหลักปฏิบัติ แม้แต่ การนมาซ ถือศีลอดและฮัจญ์

ด้วยซ้ำไป. ผู้ปกครองมีอำนาจในการรื้อทำลายมัสยิด หรือบ้านเรือนที่ปลูกสร้างบนทางหลวง และจ่ายค่าเสียหายให้กับเจ้าของบ้าน,

ผู้ปกครองมีอำนาจในการสั่งปิดมัสยิดในบางกรณี และหากมัสยิดนั้นเป็นภัยต่อสังคม หากไม่สามารถจัดการคลี่คลายปัญหาได้

ก็สามารถที่จะสั่งให้หรือทำลายได้ในทันที. ผู้ปกครองรัฐมีอำนาจในการยกเลิกสัญญาฝ่ายเดียวตามหลักชะรีอัต หากสัญญาดังกล่าวขัดกับผลประโยชน์ และความมั่นคงของประเทศชาติและอิสลาม อีกทั้งสามารถสั่งยกเลิก และขัดขวางทุกการงานไม่ว่าจะเป็นภาคอิบาดะห์หรือภาคอื่นๆที่ไม่ใช่ภาคอิบาดะห์ เมื่อคำนึงถึงผลประโยชน์ของอิสลาม, ผู้ปกครองรัฐยังสามารถมีอำนาจในการระงับการไป ประกอบพิธีฮัจญ์เป็นการชั่วคราว เมื่อดำเนินถึงผลประโยชน์และความมั่นคงของประเทศชาติและอิสลาม.

- วิลายัตและสิทธิในการถือครองกรรมสิทธิ์

ในอิสลาม ทรัพย์สินที่ถูกต้องตามหลักบทบัญญัติแล้วมีขอบเขตจำกัด ซึ่งในหนึ่งในหน้าที่ของผู้มีอำนาจวิลายะตุลฟากีห์ อันพึงมี นั้นคือการจำกัดขอบเขตการถือกรรมสิทธิ์ครอบครอง สิ่งที่เกี่ยวข้องที่นำเหตุอย่างยิ่งการที่บรรดานักคิดหัวใหม่แนวตะวันตก ไม่เข้าใจว่า วิลายะตุลฟากีห์คืออะไร??

แม้ว่าการถือกรรมสิทธิ์เป็นสิทธิอันชอบธรรมตามบทบัญญัติอิสลามที่ได้อนุมัติ แต่ทว่า

ผู้ปกครองรัฐก็มีสิทธิในการถือกรรมสิทธิ์ขึ้นมาเมื่อเห็นว่าเป็นภัยและขัดกับผลประโยชน์ของพี่น้องมุสลิมอิสลาม

โดยสามารถเข้าไปแทรกแซงในสิทธิอันนั้น ด้วยการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและออกคำสั่งโดยตรงจากสุกฏของฟากีห์.